

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τῆς κατ' ἑξῆς παιδικῆς περιόδου σύγγραμμα, ἀναδίδεται δωρεάν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκραϊνικοῦ Πανεπιστημίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμά ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Α' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχάνονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 40.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,48
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς οἴου Δόρου.

Περίοδος Β'.— Τόμ. 1ος.— 16

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου 1894

Ἔτος 16ον.— Ἀριθ. 16

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΒΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 113]

ΙΔ'

Ὅταν ἔχη κανεὶς ὑπηρεσίας τῆς αἰθιοπικῆς φυλῆς, πρέπει ν' ἀσκήσῃ ἐπιβλεψὴν ἀδιάκοπον ὅπως τοὺς συγκατατῆ, ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ τάξις ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτως ἡ ἐργασία τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐπιβλεψὴν τῶν, καὶ πολλὴ ἦτο καὶ ἐπίπονος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ βίου τῆς ἐγένετο δι' αὐτὴν σύντροφος πολὺ ἡμιος ὁ ἀδελφός τῆς. Μεθ' ὅλην τὴν ἀπροσφρήν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸ βαρόμετρον, εἶνε θετικὸν ὅτι ὁ νεαρός Καλονῆς, κατὰ τὰς θυελλώδεις ἡ βροχεράς ἡμέρας, ἔμεινε ἐνίοτε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Εὐτυχία τότε προσεπάθει νὰ τῆς καθιστᾷ εὐχάριστον, νὰ τῆς παρήκῃ τέρψεις καὶ διασκεδάσεις ἕως τὸ δυνατόν ποικίλας. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν αἱ κακαὶ ἡμέραι ἦσαν σπάνιαι, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τότε δύσκολον· ἀλλὰ βραδύτερον, ὅτε αἱ βροχεραὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἀδύνατος ἦτο ἡ ἐξοδος, ἀποτελοῦν σειράν ἀδιάσπαστον, ἡ Εὐτυχία ἐνόησε πῶσον δύσκολον ἦτο νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ μακρὸν ἀνδρῶπων συνειθισμένον εἰς τὴν ἀργίαν. Ὁ πατήρ τῆς, ἂν καὶ μὴ ἔχων τῶρα τακτικὴν, ἐργασίαν ἀπείρωνε τῶσας ὥρας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς περιουσίας του, ὥστε οὐδέποτε ἐφαίνετο ἄεργος ἢ ἐκνηρῆς. Μίαν ἡμέραν, περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, κατὰ τὸ ἴκσιον μουσικῆ, ἀνάγνωσις, χαρτιά, τὰ πάντα διαδοχικῶς ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, πρὸς διασκέδασιν τοῦ Ρολάνδου ὁ ὁποῖος πρὸς ὀλίγου εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἡ Εὐτυχία ἀνέκραξε:

« Ἀ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορῶ πεῖν. »

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μορδάς.

— Τίποτε σοβαρὸν ἄλλ' εἶνε δι' ἐμὲ βραχὺς ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον καταβάλλω κατὰ φοράν διὰ νὰ διασκεδάσω ἐπὶ συνε-

χεῖς ὥρας τὸν Ρολάνδον. Τί φοβερὸν νὰ μὴ εἰμπορῇ ν' ἀσκοληθῇ εἰς ἓν πρᾶγμα κατὰ συνέχειαν! Πάσχει ὅταν εἶνε κλεισμένοις ἔς τὸ σπῆτι. Ἀπὸ τὸ παράθυρον ρίπτει εἰς τὴν ἐξοχὴν βλέμματα πῶθου τόσοσιν θερμὰ πού μου ἔρχεται νὰ του εἰπῶ: φύγε λοιπόν! ἔδρα ἔξω καὶ ἀφήγησε καὶ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον!

— Εἶσαι σκληρὰ! εἶπε γελῶν ὁ κ. Μορδάς.

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ πριγκηπισσα Ροζάλβα, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θάρρωστόσως μόνον τὰ ἐνδύματα του θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶν. Εἶμαι βεβαία, μπαμπᾶ, ὅτι εἶσθε τῆς γνώμης μου· δὲν τολμᾶτε νὰ το πῆτε ἐξ αἰτίας τῆς μαμμᾶς, ἀλλὰ πρέπει τέλος πάντων νὰ πιάσῃ μίαν σειράν ὁ Ρολάνδος... νὰ γίνῃ στρατιώτης, καθὼς τον ἐσυμβούλευσεν ὁ Μάξιμος Μπρεβάλ. Θέλετε νὰ δοκιμάσω μῆπως τον καταπέσω; Νομιζῶ ὅτι ἔχω κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἄν νομίζης ὅτι κάτι θὰ ἤμπορέσης νὰ κάμῃς, δοκίμασε. Οὕτως ἡ ἄλλας ἡ ζωὴ αὐτῆ τῆς ἀργίας πρέπει νὰ τελειώσῃ.»

Ὁ Ταχυδρόμος τῆς ἐπιούσης ἔδωκε νέαν τροπὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ κ. Μορδάς, ἀπὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ υἱοῦ του, εἶχε γράψῃ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, διὰ νὰ τον σβύσουν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀποθαιμένων. Συγχρότως εἶχεν ἀπαιτήσῃ ἐπ' ὀνόματι του καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ θειοῦ, ὁ ὁποῖος παράφορος ἐκ λύπης, ἠτόκτοκτόνησε· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μισοισιπῆ ὅπου τὰ τέκνα του, ὀλιγώτερον εὐτυχῆ τοῦ ἐξαδέλφου των, εἶχον εὖρη τὸν θάνατον. Ὁ Ρολάνδος θὰ ἦτο κάτοχος λαμπρᾶς περιουσίας· ἀλλὰ ἐνῶ ἐθῆρμεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Σιού, ἄλλοι συγγενεῖς κατέλαβον κτήματα καὶ χρήματα παρουσιασθέντες ὡς κληρονόμοι. Ὁ δικηγόρος τῆς

Νέας Ὑόρκης, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ρολάνδου, ἔγραψεν ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ λύσιν φιλικὴν καὶ ὅτι ἡ δίκη ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἡ ἐπιστολὴ του ἔφθασεν εἰς τὴν Μαγώλιαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐτυχία ἐπέζητει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὴν σοβαρὰν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἐσχεδιάζεν ἀπὸ τῆς προτερείας. Μόλις λαβὼν αὐτήν, ὁ κ. Μορδάς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

« Ἐνδύμια ὅτι δὲν εἶσαι μόνη. »

— Ἦδω αὐτὸ, μπαμπᾶ; . . .

— Φαίνεται ὅτι μιλοῦσας μόνη σου, σχεδιάζουσα τί θὰ πῆς εἰς τὸν Ρολάνδον.

— Ἀλήθεια, μιλοῦσα μόνη μου; δὲν το πιστεύω. Ἴσως ἡ φωνὴ που ἠκούσατε ἤρχετο ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος. . .

— Ὅχι, ἔχι, ἦτο ἡ ἰδική σου. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· παραμιλοῦν ὅταν τοὺς ἀπασχολῇ σπουδαίως κάτι τι. Ὡς πρὸς τὸν Ρολάνδον νομιζῶ ὅτι πρέπει νὰ μεταβάλῃς ὀλίγον τὴν βάσιν τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον προτοίμαζεις. Πρέπει νὰ σου μεταρράσω πρῶτα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν καὶ κατόπιν συνομιλοῦμεν.»

Ἡ Εὐτυχία ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ πατρὸς τῆς καὶ συνεκέντρωσεν ὅλην τῆς τὴν προσοχὴν διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ δικηγόρου καὶ νὰ ἐνοήσῃ καλῶς τοὺς διαφόρους συγδιασμοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξηρτᾶτο ἡ ἀπαιτήσις τῆς περιουσίας τοῦ Ρολάνδου. Ὅταν ὁ κ. Μορδάς ἐδίπλωσε πάλιν τὴν ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας τῆ εἶχεν ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενον,

— Ἐ λοιπόν, τί συμπεραίνετε ἀπ' αὐτὰ, μπαμπᾶ; ἠρώτησεν ἡ Εὐτυχία. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃ ὁ Ρολάνδος εἰς τὴν Ἀμερικὴν, νομιζῶ;

— Ἡ ἐκεῖ παρουσία του, βλέπεις,

είνε αναγκαιοτάτη. Ούτω τουλάχιστον μου γράφουν . . .

— Διότι δέν τον γνωρίζουν.

— Ά, πολύ τον κολακεύει αυτό που λές, είπε γελών ο κ. Μορδάς.

— Όχι βέβαια, τ'ό ξέρω' αλλά τί νά σας πω' μου είναι αδύνατον νά φαντασθώ ότι είναι δυνατόν νάκούση ο αδελφός μου μέχρι τέλους τās τέσσαρας σελίδας του δικηγόρου, και ακόμη ελιγώτερον νά λάβη τόν κόπον νά προβή εις διαβήματα άπέναντι τών συγγενών του θείου του ή τών δικηγόρων των, διά νά υπερασπισθῆ τῶν συμφερόντων του, διά τὰ όποια κανέν ένδιαφέρον δέν θά λάβη. Πόσες φορές δέν μου είπατε ότι κανείς δέν λογαριάζει ελιγώτερον άπό αυτόν τ'ό χρημα! Έκτός τούτου, δέν έννοεῖ νά έννογηθῆ, νά χάσῃ τήν ήσυχίαν του κατ' ούδενά τρόπον. Ωστε, βλέπετε, είναι πολύ ελιγόν κατάλληλος διά νάναλάβῃ αὐτός τ'ό βάρος τῆς δίχης. . .

— Όμιλεῖς ώς μαντεῖον, αγαπητή μου κόρη. . .

— Μπαμπά, με περιπαίζετε! διέκοψεν ἡ Εὐτυχία μορφαύουσα ελαφρῶς.

— Όχι τόσοσόν δσον νομίζεις. Εἰς αὐτήν τήν υπόθεσιν ἐπὶ σοῦ μόνον ἐβασίσθη. Έγχε τήν πεποίθησιν ότι σὺ θά κάμης τόν Ρολάνδον νά μεταβληθῆ οὕτως, ὥστε νά εἰμπορέσῃ νά φροντίσῃ σοβαρῶς περὶ τών συμφερόντων του. Μὴ κινήσῃ τ'ό κεφάλι σου. . . με τήν δύναμιν τῆς θελήσεως θά γίνῃ ἱκανός. Έγχει ἀρκετήν εὐφυΐαν, ἀπέδειξε δὲ πολλάκις ότι εἰς ὅ, τι ἀσχοληθῆ με τὰ σωστά του ἐπιτυγχάνει. Δι' αὐτόν τ'ό θέλει νά εἶνε συνάντημον τοῦ δυοσθαι. Εἰς ἐσὲ τώρα ἐναπόκειται, ἀφ' οὗ ἀνεγνωρίσῃς χθὲς ότι ἔχεις ἐπιτροπὴν ἐπ' αὐτοῦ, νά τον κάμης νά θέλῃ.

— Καὶ ἡ μαμμά;

— Ἡ μητέρα σου δέν θά ἐσυλλογίζετο παρὰ τοῦς κινδύνους τοῦ ταξιδίου, τήν λύπην τῆς που δέν θά βλέπῃ πλέον, τοῦς φόβους τῆς μή τον χάσῃ πάλιν. . . Καλὸν θά ἦτο νά μή τῆς ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ, παρὰ ἀφ' οὗ πλέον τ'ό πρᾶγμα ἀποφασισθῆ. »

Μετὰ τήν συνδιάλεξιν ταύτην, ἡ Εὐτυχία ἐσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τὸν συνήντησεν εἰς τήν κλίμακα. Ἐφόρει ὑποδήματα ὑψηλά μέχρι τοῦ γόνατος και εἶχεν ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ ὤμου τ'ό τυφεκίον του.

« Πού πηγαίνεις ἔτσι; » τῷ εἶπεν. « Κυνήγῃ με τέτοιον καιρό; Δέν ἀκούς τί ἀέρα κάμνει; Όλη τῆ νύκτα δέν με ἄφησε νά κοιμηθῶ. »

— Ἀλήθεια; δέν ἐκαιμήθης; παράδοξον πρᾶγμα.

— Όχι, ἐσυλλογιζόμην ἕνα σωρὸ πρᾶγματα.

— Δέν εἰμποροῦμεν νά τα μάθωμεν;

— Ἰσως' ἀλλά 'ς τῆ σκάλα ἡ συνομιλία δέν εἶνε ἄνετος.

— Τότε λοιπόν ἄς ἀλλάξωμεν θέσιν, ἀπήντησεν ὁ Ρολάνδος. Τίποτε σπουδαῖον δέν εἶχα' ἤθελα νά σκοτώσω τόν καιρό, σκοτόνων τίποτε' θαλασσοπούλια. Εἰς σὲ τώρα ὀφείλουν αὐτὰ τήν ζωὴν. Θέλεις νά πάμς 'στὴν κάμαρά μου; Έν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁμως νά μή σ' ἐνοχλήσῃ ἡ ἀταξία τῆς.

— Ἐλα καλλίτερα 'στὴ μικρὴ σάλλα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μορδάς' ἐκεῖ εἶνε τόσον καλά! »

Έκει λοιπόν εἰς τ'ό μικρὸν θερμκήπιον, ὑπὸ μεγάλῃν δενδροειδῆ πτερίδα, ἐκάθισαν ἀδελφός και ἀδελφή. Ὁ Ρολάνδος διερχόμενος εἶχε κόψῃ ἐν ἡράνθημον, τοῦ ὁποίου ὁ μίσχος εἰς τήν γωνίαν τοῦ στόματος, ἀντικαθίστα τήν πίπαι, τήν ὁποίαν ἐκεῖ ἡγάπα νά κρατῆ. Ἡ Εὐτυχία ἐκοπτεν εἰς μικρὰ τεμάχια μίαν δέσμην χόρτου ἐν νευρικῇ ταραχῇ. Ἐπὶ τέλους ἀποτόμως ἄφηκε τήν φράσιν αὐτήν:

« Σεῦρεῖς, Ρολάνδε, ότι ὁ πατέρας μου ἔχει μεγάλῃν ιδέαν περὶ τῆς εὐφυΐας σου;

— Ἐλα δά, δέν τ'ό πιστεύω. Ἀλλά πρὸς ποῖον σκοπὸν μου κάμνεις αὐτήν τήν ἀνακοίνωσιν; Ἄν εἶχομεν πρώτην Ἀπριλίον τουλάχιστον!

— Ἀπεναντίας ὀμιλῶ πολύ σοβαρά, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις. Ἄλλως τε μετ' ὀλίγον ὁ μπαμπᾶς θά σοῦ τ'ό εἴπῃ και ὁ ἴδιος, παρακαλῶν σε ν' ἀναλάβῃς τήν διεύθυνσιν τών ὑποθέσεών σου ἐν Ἀμερικῇ.

— Ἀγάπητή μου ἀδελφοῦλα, έννοῶ πολύ καλά ότι αἱ ὑποθέσεις μου ἐνοχλοῦν τόν κύριον Μορδάς' τότε ἄς ἀφήσῃ τήν περιουσίαν τοῦ θείου μου εἰς ἐμένας πού τήν ἔχουν και μή προσκαθεῖτε οὔτε σὺ οὔτε ἐκεῖνος νά με κάμετε νά πιστεύσω εἰς μίαν ἱκανότητα, τῆς ὁποίας αἰσθάνομαι τόν ἑαυτόν μου ἐντελῶς ἐστερημένον. Δέν θά καταλάβω ποτέ μου τίποτε ἀπὸ νόμους και νομικά. Ἄλλως τε σοῦ τ'ό εἶπα και ἄλλοτε' ὁ νόμος μου προξενεῖ φρίκην.

— Σοῦ προξενεῖ φρίκην ὅ, τι σε στενοχωρεῖ! ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Εὐτυχία.

— Ἄν με γύρισες ἀπὸ τ'ό δρόμο μου γιά νά σου βγάλω λόγο, καλλίτερα νά μ' ἀφήσῃς νά πάγω νά κυνηγήσω, εἶπεν ὁ Ρολάνδος ἐγειρόμενος. Χαῖρα! πηγαίνω. Πρόσεξε, ἀδελφοῦλα μου, νοιθετεῖς και συμβουλεύεις αἰωνίως και αὐτὸ δέν εἶνε πολύ εὐχάριστον πρᾶγμα! Ἴεροκλήρις εἰσαί' του; »

Καὶ ἀπομακρύνας τοῦς κλώνους τῆς πτερίδος, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔφραττον τήν δίοδον, ὁ νεανίας ἐξῆλθε τοῦ θερμκήπιου, τοῦ ὁποίου ἐκλείσεν ἀποτόμως τήν θύραν, καθ' ἣν σιγμῆν ἡ ἀδελφή του ὤρμα νά τον κρατήσῃ. Διεσκέλισε τ'ό δώ-

μα και μετ' ὀλίγον ἐχάθη ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμούς τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία τότε ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ Εὐτυχία ἐλυπήθη πολὺ' εἰς τῶρα, ἂν και δέν τ'ό ἔλεγεν, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν κάποια ἰσχύον ἐπὶ τών πέριξ τῆς πνευμάτων και ἡ ὥς πρὸς τόν Ρολάνδον ἀποτυχία τῆς αὐτῆ, τήν ἐπέσειρε. . . ἄσχημά τα ἐκατάφερε αὐτήν τήν φορὰν Ἄπ' ἀρχῆς τῆς συνομιλίας ἐπλήρωσε τόν Ρολάνδον ὁ ἀδέξιος σαρκασμός τῆς. Ἄκους ἐκεῖ νά τήν ὀνομάσῃ εἰ ρ ο κ ἡ ρ υ κ α ! . . .

Όταν ὁ πατήρ τῆς τήν ἠρώτησε περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συνεντεύξεως, ἡ Εὐτυχία ἠρέκασθη νάποκριθῆ ότι μετὰ τόν πρῶτον ὑκαινημόν, έννοήσασα ότι ὁ ἀδελφός τῆς δέν διετέθη καλῶς, δέν ἐξηκολούθησε. Οὕτως ἡ ἀλήθεια παρεμorfώθη ὀλίγον και ὅταν κατόπιν, μάλλον ἡρεμος, ἡ δεσποινὶς Μορδάς ἀνελογίζετο τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ἡμέρας, εἰς τ'ό σημεῖον τοῦτο ἐταράχθη πολὺ, διότι ἡ φύσις τῆς ἀπεστρέφετο τ'ό ψεῦδος και τήν ἀνειλικρίνειαν. Ἡ ταραχὴ αὐτῆ ἔσχεν ἐπὶ τών σκέψεών τῆς καλὴν ἐπιρροήν. Ἄ, ἦτο ὀλίγον ἐγαίστρια, ἀνελογίζετο. Ἡ ἐπὶ τών μαύρων νίκη τῆς, οἱ ἔπαινοι του πατρός τῆς τήν εἶχον κάμῃ νά φροντῆ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς μεγάλα' οὕτως ὥστε ἡ φράσις ἐκεῖνη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἦτο ἐν εἶδος ψυχολογίας κατὰ τῆς ὑπερφηφαιας τῆς.

Ὁ Ρολάνδος δέν ἐφάνῃ εἰς τ'ό πρῶγευμα—πρᾶγμα σύνθηδες ὥστε νά μή ἐκπλαγῆ κανείς— και ἡ ἀδελφή του ἠύχαριστήθη. Τούτο θά τῆ εἶδε καιρὸν νά καταστρώσῃ ἐν σχέδιον συμπεριφορᾶς ἀπέναντί του. Μετὰ ὄριμον σκέψιν ἀπέφασίτε νά κάμῃ ἐνήμερον τόν πατέρα τῆς περὶ τῆς μικρᾶς σκηνῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε χῶραν εἰς τ'ό θερμκήπιον. Τ'ό διάβημα τοῦτο τῆ ἐστοίχισε βέβαια πολὺ ἐν τούτοις κατενίκησε τήν φιλαυτίαν τῆς και ἐζήτησε τήν γνώμην τοῦ κ. Μορδάς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τήν ὁποίαν ἀνωμολόγουν ότι ἐβλαψε σπουδαίως ἡ ζωηρότης τῆς.

« Τώρα πρέπει νά ὀμιλήσω ἐγὼ πρὸς τόν Ρολάνδον, ἀπήντησεν ὁ κ. Μορδάς' και θά τ'ό κάμω αὔριον τ'ό πρωῖ. Ἀπὸ τώρα και εἰς τ'ό ἐξῆς νά του φέρεσαι ὡς νά μή συνέβῃ τίποτε μεταξύ σας. » Κατὰ τ'ό γεῦμά και τήν μετ' αὐτὸ ἐσπερίδα, ὁ οἰκοδεσπότης συνωμίλησε μετὰ τοῦ Ρολάνδου πλέον τοῦ συνήθους, ὁ δὲ νεανίας ἐδείχθη ἐκτάκτως φαιδρός. Ὅταν ἐχωρίσθησαν ὁ κ. Μορδάς τῷ εἶπε, ὀλιβων τήν χεῖρά του:

— Ἐγὼ νά σου ὀμιλήσω, Ρολάνδε' ἔργεσαι αὔριον τ'ό πρωῖ, εἰς τās ὀκτώ, εἰς τ'ό γραφεῖόν μου; »

Ἐάν τήν προηγουμένην νύκτα ἐμεινεν ἀγρυπνος ἡ Εὐτυχία, ἀπόψε ἦτο ἡ σειρά τοῦ Ρολάνδου. Ἐγίνετο ἐν αὐτῇ

ἀληθῆς πάλη μεταξύ τών λογικῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐζήτησαν νά λάβουν κατοχήν τοῦ πνεύματος του, και τών φαντασιοπληθῶν, τās ὁποίας συνήθιζε νά ἔχῃ ὀδηγούς. Μετ' ἕκαστον διάλειμμα ὕπνου, αἱ πρῶται ἐκέρδιζον ἔδαφος περισσότερον, οὕτως ὥστε, ὅταν ἄρα τῆ πρῶτῃ ἡγέρθη και ἐνεδύθη, ἀνωμολόγησε καθ' ἑαυτόν ότι ὅπως ἐφόρει τὰ εὐρωπαϊκά ἐνδύματα, οὕτως ἔπρεπε νά φανῆ καθ' ὅλα ἀληθῆς Εὐρωπαῖος. Τήν ὀγδόην ὄραν ἀκριβῶς εἰσῆρχετο εἰς τ'ό γραφεῖον τοῦ κυρίου Μορδάς.

Πῶσον ἡ Εὐτυχία ἐπεθύμει νά εἶχε τ'ό δακτυλίδιον ἐκεῖνο, τ'ό ὁποῖον ἀναφέρουν τὰ παραμύθια, τ'ό μαγευμένον δακτυλίδι με τ'ό ὁποῖον γίνεται κανείς ἀόρατος ὅπταν θέλῃ, περὶ ἀπὸ θύρας κλειστάς και παρευρίσκειται εἰς τās κλέον κρυφάς συνεντεύξεις, ἐκβιάζων ὅλα τὰ μυστήρια! ἦτο τόσοσόν περιέργως νά ἴδῃ με ποῖον τρόπον ὁ πατήρ τῆς θά κατορθωνε νά πείσῃ τόν Ρολάνδον!

Ἡ συνδιάλεξις μεταξύ τών δύο ἀνδρῶν δῆρκεσε περίπου μίαν ὄραν, διότι ἡ κυρία Μορδάς ἐκτόπα ἦδη τόν κώδωνα διά τήν σχολάταιν τῆς, ὅταν ὁ κ. Καλονῆς ἐγκατέλειψε τ'ό γραφεῖον τοῦ μητροῦ του. Ἡ Εὐτυχία δέν ἦτο μακρὰν. Τὸν εἶδε και ἔτρεξε νά τον ἀσπασθῆ.

Ἄπεφασίσθη, Ροζάλδα, φεύγω ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν διά τήν Ἀμερικῆν. Ὁ πατήρ σου μ' ἔπεισε σχεδόν ότι ἔχει πεποιθῆσιν εἰς τήν εὐφυΐαν μου, πρᾶγμα τ'ό ὁποῖον μου ἐφάνῃ ἀπίθανον ὅταν μοῦ τ'ό εἶπες σὺ. Ὁ ἀφῆρα ἐνωρίτερα ἴσως, ἐάν δέν ἔπρεπε νά κάμω καλὴ του μίαν στοιχειώδη μελέτην τοῦ ἀμερικανικοῦ δικαίου, διά νά εἶμαι ἐν καταστάσει νά έννοῶ ὅ, τι θά μου λέγουν ἐκεῖ κάτω. Ὡ, ποίησις τῆς φύσεως! πῶσον ὀλαι αἱ λέξεις τās ὁποίας θά μάθω εἶνε μακρὰν τοῦ ἰδικοῦ σου μεγαλείου, ἔστῃ και ἂν πρόκειται νά με ἀποζημιώσουν με πενήντα χιλιάδας λίρας! »

Καὶ μετὰ τήν ἀποστροφὴν αὐτήν ὁ Καλονῆς ἀνεκοίνωσεν εἰς τήν ἀδελφήν του τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ὁ κ. Μορδάς κατὰ τήν συνδιάλεξιν. « Τῷ ἐπρότεινα, εἶπε, νά καταταθῶ εἰς τόν στρατόν. Αὐτὸ θά σου ἐπρότεινα κ' ἐγὼ, μοῖ ἀπήντησεν, ἂν δέν εἶχες τώρα εἰς χεῖράς σου τ'ό μέσον νάποκτήσης λαμπρὰν ἀνεξαρτησίαν. Ὅταν δὲ τῷ ὀμίλησα περὶ τῆς περιφρονησεῶς μου πρὸς τήν περιουσίαν, μοῖ ἀπέδειξε μετὰ πολλῆς λεπτότητος ότι εἰς ἀνήρ, ἡ χάριν τῆς ἀξιοπρεφείας του, δέν πρέπει ποτέ νά ἐπιβαρῆν κανένα, οὔτε νά ὑπόκειται. Κατόπι μοῖ παρέστησε πῶς ἡμποροῦσα, διά τῆς καταλλήλου χρήσεως τοῦ πλοῦτου τόν ὁποῖον θάπέκτων, νά κάμω πολὺ καλὸν εἰς ὄσους

ἀγαπῶ. . . Παράδοξον πρᾶγμα, Εὐτυχία, ἐφ' ὄσον ὀμιλεῖ ὁ πατήρ σου, ἡσθανόμην τόν ἑαυτόν μου ὀλονὲν ὕψηλότερον. . . ἠθικῶς έννοεῖται, διότι τ'ό ἀνάστημά μου, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπέκτησε ἦδη ὀλον τοῦ τ'ό ὕψος. »

Καὶ τούτο λέγων ὁ Ρολάνδος, ἠνωρθῶθη ἐπὶ τών ποδῶν του ἐν στάσει κομψῇ και ἐπέδειξε τοῦς πέντε πόδας και τοῦς ἐξ δακτύλους τοῦ ἀναστήματος του.

Οὕτως ἀπεφασίσθη πλέον ὀριστικῶς ἡ εἰς Ἀμερικῆν ἀναχώρησις. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινος μῆνας ὁ Ρολάνδος ἐγκατέλειψε τ'ό Δινάρ μετὰ τοῦ Μαξίμου Μπρεβάλλ, ὁ ὁποῖος θά τον συνόδευε μέχρι Χάρδης, ἐπιστρέφων εἰς Σαιν-Σύρ μετὰ τās διακοπὰς τοῦ Πάσχα. Ἀπὸ τῆς ἰστοφορῶν λέμβου, ἡ ὁποία τοῦς ἔφερεν εἰς τόν σταθμόν τοῦ Σαιν-Μαλώ, οἱ νεανία ἐβλεπον μακρόθεν ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς Μανωλίας τ'ό κομψόν σύμπλεγμα, τ'ό ὁποῖον ἐσχημάτιζαν ἡ πριγκίπισσα Ροζάλδα και ἡ Ἀλίκη τοῦ Ροσμπριζέ, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ διά νά παρηγορήσῃ τήν φίλην τῆς κατὰ τήν λύπην τοῦ χωρισμοῦ. . .

« Ἐλπίζω ότι ἡ ἀπουσία μου θά εἶνε βραχέα » εἶπεν ὁ Καλονῆς, ὅταν ἀπεκρύθη πλέον ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἡ καταγραφή τών δύο νεανιδῶν, ἀλλὰ και ἕνα αἰῶνα ἂν διήρκει, ἡ εἰκὼν τῆς πατρίδος θά ἐπεφάνετο πάντοτε εἰς τήν ἀνάμνησιν μου ὑπὸ τās δύο ὄραιας μορφάς, τās ὁποίας ἐβλεπα πρὸ ὀλίγου. »

Φθὰς εἰς Νεάν Ἰόρκην και ἐγκατασταθεῖς, ἔγραψε μίαν ἐπιστολήν πρὸς τήν Εὐτυχίαν, δι' ἧς τῆ δηγεῖτο τās ἐκ τοῦ ταξιδίου ἐντυπώσεις, και ἐτέραν πρὸς τόν πατέρα του, ἐν ἧ τῷ ἐξέθετε λεπτομερῶς τὰ πρῶτα πρὸς ἀπόκτησιν τών κληρονομικῶν του δικαιωμάτων, διαβήματα.

Όταν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐλήφθησαν, ἡ Μανωλία εὐρίσκειτο ἐν πλήρει ἀκμῇ και ἀνθήσει ἐξωτερικῶς και ἐσωτερικῶς, ὅπου εἶχεν ἐγκαθιδρύσῃ τήν τάξιν και τήν οἰκονομίαν ἡ πριγκίπισσα Ροζάλδα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἘΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΕΡΦΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΨΗΓΑΒΙΣ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Σέρφης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας θέλων νά ἐκλέξῃ σύμβουλον εἰλικρινῆ και ἱκανὸν ἐπενόησε τ'ό ἀκλόουθον τέχνασμα. Ἡμέραν τινα προσεκόλλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα του πέντε ἀνδρας ἐπισήμους, ὀστινες ἐθεωροῦντο ὡς οἱ εὐφύστεροι πάντων.

Ἀφ' οὗ ἤλθον, ὁ Σέρφης δείξας εἰς αὐτοὺς τήν ἀριστεράν του χεῖρα, εἰς τοῦς δακτύλους τῆς ὁποίας ἔλαμπον πέντε ἀδάμαντες θαυμάσιοι κατὰ τ'ό μέγεθος και τήν λάμψιν τήν ὁποίαν διέχον, εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Σὰς ἐκάλεσα ἐδῶ και τοῦς πέντε, διά νά μου εἴπητε τήν ἀλήθειαν. Βλέπετε τοῦς πέντε τούτους ἀδάμαντας; θά σὰς τοὺς δώσω ὡς ἀμοιβὴν τῆς εἰλικρινείας σας. Λέγετε, ποῖαν ιδέαν ἔχετε περὶ τῆς δυνάμεως και τῆς δόξης μου.

Καὶ οἱ μὲν τέσσαρες θαυωθθέντες ἀπὸ τ'ό μέγεθος και τήν ὀραιότητα τών ἀδαμάντων και ἀπὸ τήν ιδέαν ότι ἡδύναντο ν' ἀποκτήσουν κανένα ἐκ τούτων ἐξόμνησαν ὁ εἰς περισσότερον τοῦ ἄλλου τ'ό μεγαλεῖον τοῦ βασιλέως, και με τόσοσόν ἐθουσιασμόν ὀμίλησαν περὶ τών προτερημάτων και τών ἀρετῶν του, και με τόσοσόν λαμπρὰ ἐπιθετὰ τὸν ἐστόλισαν ὥστε δέν ἦτο δυνατόν νά εἴπῃ τις περισσότερον περὶ τοῦ μεγαλείου και τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦς δακτύλους του τέσσαρας ἀδάμαντας και ἔδωκεν ἀνά ἕνα εἰς ἕκαστον τών ἀνδρῶν.

Ἐπειτα δὲ στραφεῖς εἰς τόν πέμπτον εἶπε:

— Σὺ διατί δέν ὀμιλεῖς; Εἶπέ και σὺ τήν γνώμην σου περὶ τῆς δυνάμεως και τῆς δόξης μου.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν αὐτός, ότι τήν δύναμιν σοῖ ἐνεπιστεθῆ ὁ Θεός διά τήν εὐτυχίαν τών ὑπῆκῶν, και μίαν ἡμέραν θά σου ζητήσῃ ἀκριβῆ λογαριασμόν περὶ αὐτῆς' νομίζω ότι ἡ δόξα σου θά εἶνε ψευδῆς και φθαρτῆ ἂν θέλῃς νά τήν στηρίξῃς μόνον εἰς τήν ἐξωτερικῆν λαμπρότητα και τās κατακτήσεις και ὄχι εἰς τήν αὐστηράν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη:

— Εἰς σὲ δέν βίζω τόν ἄλλον ἀδάμαντα ἀλλὰ τήν ἐμπιστοσύνην και τήν φιλίαν μου. Μένε πάντοτε πλησίον μου. Εἶσαι ὁ ἀνθρωπος τόν ὁποῖον ἡ καρδία μου ἐζήτηε.

Τήν ἐπαύριον ἤλθον οἱ ἄλλοι τέσσαρες με πρόσωπα κατηφῆ λέγοντες εἰς τόν βασιλέα ότι ὁ ἀδαμαντοπάλης τον ἠπάτησε, διότι τῷ ἐπώλησε ψευδεῖς ἀδάμαντας.

— Πῶς; εἶπε γελών ὁ Σέρφης, νομίζετε ότι δέν ἤξευρα ότι οἱ ἀδάμαντες

Ήσαν ψευδείς; Μοῦ εἶπατε ψευδείς ἐπαίνους κ' ἐγὼ σας ἔδωκα ψευδείς ἀδύμαντας' σὰς ἐπλήρωσα μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα' τί παραπονέσθε;

Τοιοῦτοτρόπως ἐδίδασκεν ὁ Ἐρέξης εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ὅτι ἡ εὐλιπρίνεα εἶνε τὸ καλλίτερον συστατικὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐν ᾧ ἡ κολακεία εἶνε ἐλάττωμα καθιστῶν ἀξιογέλαστον ἐκείνον ὅστις ὑποπίπτει εἰς αὐτό.

ΦΙΛΙΣΤΟΡ

ΤΟ ΠΑΚΟΥΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ σελ. 119]

Οἱ δύο μάγοι, λησμονοῦντες ὅτι κανεῖς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς βοηθήσῃ ἐκεῖ. ὤρμησαν εἰς καταδίωξιν τῶν κακούργων φωνάζοντες:

— Βοήθεια! κλέπται! βοήθεια! κλέπται!

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον κατέπεσαν ἐπὶ τῆς οδοῦ ἐξηγνημένοι, ἀσθμαίνοντες, ἀδυνατοῦντες νὰ προφθάσωσι τὰς φευγούσας καμήλους των, αἵτινες ἦσαν ὀνομασταὶ διὰ τὴν ταχύτητα των.

Γ'

Ἐν ᾧ ὁ Βαλθάσαρ καὶ ὁ Μέλχιοςρ συνεζήτουν περὶ τοῦ δυστυχήματος τοῦ ὁποῖον εἶρε τὸν φίλον των καὶ συνεσκέπτοντο τί νὰ πράξουν διὰ νὰ τον σώσουν, οὗτος εὐρέτο ὀρηκτικῶς διὰ μέσον τῆς πεδιάδος, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀπαγωγῆς ἐκείνης.

Τὸ ἔμαθε μετ' ὀλίγον.

Ὅτε οἱ Μάγοι ἐστάθμισαν ὑπὸ τὰ αἰωνόδια ἐκεῖνα δένδρα, εἰς ληστές ἦτο κρυμμένος ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους του, περιμένων σπουδαίαν ληστείαν. Ἀκούσας τὸν Γάσπαρ νὰ ὀμιλῇ περὶ θησαυροῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν χαρᾶς καὶ γρήγορα κατέβη ὅπως ζητήσῃ βοηθούς· δὲν ἦτο λοιπὸν παρὼν εἰς τὴν διανομήν των κυάμων. Νομίζων δὲ ὅτι ὁ Γάσπαρ ἔκρυπτε χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους ἀπῆται τὸν θησαυρὸν μὲ κραυγὰς καὶ ὕβρεις.

Ὅτε τέλος πάντων οἱ λησταὶ ἐπέσθησαν ὅτι τίποτε πολυτίμον δὲν ἐκρύπτετο εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ θύματος των, ἀπήτησαν νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὸν νέον βασιλεῖα τοῦ Ἰσραὴλ διὰ νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Ἡρώδη καὶ λάβωσι παρ' αὐτοῦ τοῦλάχιστον ἀμοιβὴν τινα.

Ἄλλ' ὁ Γάσπαρ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν. Δι' ἀπειλῶν, διὰ ραβδισμῶν προσεπάθουν ν' ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν πληροφορίαν. Ματαίως. Τότε ἤρχισαν νὰ τὸν βασανίζωσιν. Ἐκοψαν τὰ δύο ὠτά του· ἔμειναν ἄφωνος. Ἐπειλήσαν ὅτι θ' ἀποκόψουν τὴν ρίνα του, καὶ ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὅτι προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον παρὰ νὰ προδώσῃ ἐκείνον τὸν ὁποῖον προσεκύνησεν.

Οἱ ἀπάνθρωποι κακούργοι τὸν ἀφήσαν ζῶντα ἐκτὸς ἐκείνου τι εὐσπλαγχνίας, ἀλλὰ ἀπὸ αἰσχροκερδεῖαν ἄν τον ἐθανάτωνον δὲν θὰ ὠφελοῦντο τίποτε, ἐν ᾧ ζωντανὸν ἠδύνατο νὰ τον πωλήσωσι σκλάβον.

Δ'

Πολλὰ ἔτη εἶχον παρέλθῃ. Ὁ Μέλχιοςρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ ἐθρήνον τὸν φίλον των. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι των πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς.

Ὁ πολυτίμος σπόρος τὸν ὁποῖον τοῖς εἶχε δώσῃ ὁ φίλος των ἐξ ἑσθῆς ἐτέθη εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ νέου τούτου πλοῦτου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν γεμάται αἱ ἀποθήκαι των δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῶσι χαρὰν ἀλλ' ἔμεινον περιλυποὶ συλλογιζόμενοι τὸν φίλον των.

Εἰς ποῖα μέρη ἀκόμη ἔπρεπε νὰ τον ἀναζητήσωσι;

Διέτρεξαν τὸν Πόντον, τὴν Βιθυνίαν, τὸ βασιλεῖον τῆς Περγᾶμου, ὅπως καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου, χωρὶς νὰ εὕρωσι κανέν ἴχνος αὐτοῦ.

Περιλυποὶ ἀλλ' ὄχι ἀπηλπισμένοι ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον μόνον ὅπως μὴ ἀφανίσωσι τὴν δυσπιστίαν, καὶ περὶ διὰ νὰ παρατηρῶσι καλλίτερα τὰ μέρη καὶ ἐξετάζωσι τοὺς διαβάτας τοὺς ὁποῖους συνήντων καθ' ἑδδν.

Μετὰ πολλῶν μηνῶν πορείαν ἔσθασαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου. Ἦτο ἔσπερα· ἐρυθρὰ νύκτῃ, προάγγελαι τοῦ ροβεροῦ σιμονὸν διέσχιζον ὀρηκτικῶς τὸν οὐρανόν· μετ' ὀλίγον ὁ ἀνεμος τῆς ἐρήμου ἐξέσπασε, ἡ δὲ καταγίγς περιεκάλυψεν αὐτοὺς δι' ἀνεμοστροβίλου ἄμμου.

Εὐτυχῶς ὅμως ἀπέχον ὀλίγον μόνον ἀπὸ τὴν Ἡλιόπολιν. Μεμονωμένοι τινὲς οἰκίαι ὑφύοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, εἰς μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἡ ἀσθενὴς λάμψις λύχου καὶ ὁ κρότος σφύρας ἐμαρτύρουν ὅτι τεχνίτης τις κατέτεινε τὴν ἐργασίαν του καὶ πέραν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου· ἐκείνου ἐκτόπησαν.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ἔσωθεν μίᾳ φωνῇ.

— Δύο ταξιδιωταὶ που ἔχασαν τὸν δρόμον εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε! εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης ἀνοίγων τὴν θύραν.

Ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ἐλέχθησαν αἱ λέξεις αὗται, ἡ θεὰ τῆς μορφῆς ἐκείνου ὅστις ὄμιλεν ἔκαμαν αὐτοὺς ν' ἀνατριχιάσωσι. Ἀνεγνώρισαν τὸν Ἰωσήφ, τὸν Ἰωσήφ τὸν ὁποῖον εἶχον ἰδῆ εἰς τὴν Βηθλεὲμ πλησίον τοῦ Χριστοῦ, κοιμημένου εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός του.

Μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας, οἱ δύο μάγοι διηγήθησαν τὴν θλιβεράν τύχην τοῦ

βασιλέως Γασπάρ, τὴν λύπην των διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του, τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεῖνας των. Ἀπηρίθησαν δὲ τὰς χώρας τὰς ὁποίας περιήλθον, τὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας διέτριψαν.

Ὁ Ἰωσήφ ἔμεινε συλλογιζόμενος. Θλιθερὰ σιωπῇ διεδέχθη τὴν διήγησιν τῶν δεινοπαθημάτων τῶν δύο φίλων.

Ἐξάρνα φωνῇ ἀπεριγράπτου γλυκύτητος, μελωδικωτέρας καὶ ἀπὸ τὴν φωνῆν των ἀγγέλων οἵτινες κατέβησαν εἰς τὴν γῆν τὴν ἡμέραν τῆς γενήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐγέμισεν ἁρμονίαν τὴν οἰκίαν τοῦ ξυλοφυοῦ. Ἡ Μαρία ἠρώτησεν:

— Ἐπήγατε εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ;

— Ὁ, Μαρία, ἀνέκραξεν ὁ Βαλθάσαρ, διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη; Εἰσεύρεις βέβαια ὅτι ὁ Ἡρώδης ἐφάνη ἀνηλεὴς πρὸς ὅσους ἐπροσκύνησαν τὸν υἱὸν σου καὶ ὅτι ὁ Ἀρχελάος ὁ υἱὸς του σκληρότερος ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ μας βασανίσῃ καὶ θὰ μας θανατώσῃ ἂν μας ἀναγνωρίσῃ.

Καὶ ὁ Μέλχιοςρ προσέθηκε:

— Μήπως καὶ σύ, ὦ μήτηρ Θεοῦ, δὲν ἠναγκάσθης νὰ φύγῃς τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

— Ναι, ἀπεκρίθη αὕτη καὶ διὰ ν' ἀποκρύψω καλλίτερα τὸν υἱόν μου ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν κακῶν, τὸν ἔκρυφα κάτω ἀπὸ τὸν μανδύαν μου. Ἄλλ' ἂν τον ἔβλεπα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ρωμαίων στρατιωτῶν, ἂν ὁ Ἡρώδης τὸν ἐκράτει εἰς τὰς ἀνθρωποκτόνους χεῖρας του, θὰ περιεφρόνοντο ἅλα τὰ ἔξω τοῦ κόσμου διὰ τὸν σώσω.

Φλοῖξ ἐλαμψεν εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, ἔκφρασις ἠρωϊσμοῦ ἐξαγόνησε τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ τοῦτο παρῆλθεν ὡς ἀστραπή, ἐπανελάβε δὲ μετ' ἀνεκφραστοῦ συμπαθείαν:

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν Ἰουδαίαν! ἂν ὁ Γάσπαρ ζῇ, ἐκεῖ θὰ τον εὕρετε.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μάγοι ἐφάνοντο διατάζοντες, προσέθηκε μετ' ὀργὴν σοβαράν, προσηλόγουσα ἐπ' αὐτῶν τὸ λυπημένον βλέμμα της.

— Πόσον κοπιᾶτε κανεῖς νὰ ἡσυχάσῃ τὴν συνειδήσιν του ὅταν δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Οἱ δύο φίλοι παρετήρησαν ἄλληλους καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν, διότι καὶ οἱ δύο εἶχον σκεθῆ ἕως τότε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν εἶπη ἡ Μαρία, ἀλλ' ἔκρυψαν τὴν σκέψιν των διότι καὶ οἱ δύο ἐφοβοῦντο τὴν ὀργὴν τοῦ Ἡρώδου.

Ε'

Μετὰ τινα καιρὸν δύο ξένοι εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ των θὰ ἐξελάμβανεν αὐτοὺς κανεῖς ὡς προσκυνητὰς ἐλθόντας νὰ προσευχηθῶσιν ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ ναοῦ· ἀλλὰ

κανεῖς δὲν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτοὺς. Ἦσαν ὁ Μέλχιοςρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ. Ἀνεμίχθησαν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες συνέβησαν εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ἡ περιεφρόντο περὶ τοῦ πύργου τοῦ Δαβὶδ, ἡ ἐγονοπέτουν ἐπὶ τοῦ βροῦς Σιών καὶ κατέβαινον μετὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀναπήρων εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Βηθεσδά.

Εἰς τὰς περιπλανήσεις των οὐδὲ στιγμήν ἔπαυσαν ἐξετάζοντες, πλὴν δὲ τῶν φακτορῶν τοῦ Ἡρώδου ὅπου τῶρα κατῴκει ὁ Ἀρχελάος καὶ ὅπου δὲν ἐτόλμησαν νὰ εἰσελθῶν, δὲν ἀφήσαν μέρος ἀνεξέταστον.

Ἄλλοιμονον! ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν φίλον των εἰς τὴν δυστυχῆ τύχην του· ἔπρεπε νὰ ἀπελπισθῶσιν ὅτι θὰ τον ἐπανεύρωσι ποτέ;

Περιλυποὶ ἔλαβον πάλιν τὴν βακτηρίαν τοῦ ὁδοιπόρου διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Χαλδαίαν.

Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς Ἰερουσαλὴμ κήρυξ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους ἤλκυσε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἀνῆγγελλε διὰ κηρύκων εἰς τὰς πλατείας διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν του ἔδιδεν ἐορτὰς διὰ τὸν λαόν του καὶ ὅτι τὴν ἴδιαν ἡμέραν ὅλοι οἱ πτωχοὶ ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου του διὰ νὰ λάβουν ἓνα πλακοῦντιον καὶ ἓν νόμισμα ἀργυροῦν.

Ὁ Μέλχιοςρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ, χωρὶς νὰ εἴπωσι λέξιν πρὸς ἀλλήλους ἠκολούθησαν ἐκείνους, οἵτινες ἐβάδιζον πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ βασιλέως.

Ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες διένειμον τὴν βασιλικὴν ἐλεημοσύνην, εὐρίσκατο εἰς εἰδεχθῆς τὴν ὄψιν τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα δὲν ἄφινε τοὺς δύο μάγους. Ἄλλ' οὗτοι διὰ νὰ μὴ τον ἴωσιν, ἀπέστρεφον μετὰ φρίκης τὴν κεφαλὴν, τὸσον φρικάλει ἦτο ἡ ἀκρωτηριασμένη καὶ πλήρης τραυμάτων μορφή ἐκείνη.

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά των ἠπλωσαν τὰς χεῖρας των, ἔλαβον τὸ δῶρον καὶ ἀπῆλθον.

Ἐκτὸς τῆς Ἰερουσαλὴμ ἔσθασαν τὸ πλακοῦντιον διότι ἐπέινων.

Ὁ, ἐκπληξῆς, ὦ θαῦμα! εἰς κύμαος εὐρίσκατο ἐντός ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ φλοιοῦ ὁ Γάσπαρ εἶχε χαράσῃ διὰ τῆς αἰχμῆς μιᾶς βελόνης τὸ ὄνομα του καὶ ὄριζε τῶνον πυαντήσεως μετ' αὐτῶν τὸν χεῖμαρρον τῶν Κέδρων.

Οἱ δύο φίλοι ἐνόμισαν ὅτι ὁ πέπλος ὅστις ἐσκέπαζεν ἕως τότε τοὺς ὀφθαλμούς των, ἔπεσε καὶ εἶδον τὴν ἀλήθειαν· πράγματι πῶς δὲν ἀνεγνώρισαν, μετ' ὄλον τὸν ἀκρωτηριασμένον, τὸ ἐντιμον βλέμμα, τὸ ἀγαπητὸν βλέμμα τοῦ φίλου των.

Ἐξῆ λοιπὸν, ὁ Γάσπαρ, ἐκανεῦρον τὸν ἀδελφόν των· ὁ εὐτυχία!

Καὶ πεσόντες εἰς τὰ γόνατα ἠγαρίστησαν τὸν Θεόν.

ΣΤ'

Μετὰ ἓν ἔτος οἱ τρεῖς φίλοι ἔστησαν τριγωνικὴν στήλην εἰς τὰ σύνορα τῶν τριῶν μικρῶν βασιλείων τῶν τριῶν φίλων, ἀφιερωμένην εἰς τὴν φιλίαν.

Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἐγράφαν ὁ Μέλχιοςρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματός της Θεοτόκου:

α' Ὁ πρὸς τὸ καθῆκον δρόμος εἶνε ὁ μόνος ὁδηγῶν εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ δὲ Γάσπαρ θέλων νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἡ ἀνάμνησις τῶν περιπετειῶν καὶ τῆς ἀνευρέσεως του ὄρισεν, ὅστε ἕκαστος ἔτος οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι νὰ συνέρχωνται ὅπως διανεμῶνται πλακοῦντιον ἐντός τοῦ ὁποῖου θὰ εὐρίσκαται κύμαος, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ ἀνευρεθέντος ὑπὸ τῶν τριῶν μάγων.

N. A.

ἌΝΑΠΙΟΔΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 117]

Ἀπεκοιμήθη καὶ ἀρυπνίσθη τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ τῶν εἶπεν ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σηκωθῇ. Μολονότι ἦτο νύξ καὶ τὰ ἀστρά ἐλαμπον εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπῆκουσεν, ἤγαψε τὸ κηρίον του καὶ ἐνεδόθη.

Ὅτε κατέβη εὗρεν ὄλην τὴν οικογενεῖαν καθημένην παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀναγινώσκουσαν.

— Καλὴν νύκτα, Θέμο, τῶ εἶπεν ἡ μήτηρ του.

— Εἶνε πολὺ ὄρα που σηκωθήκατε;

— Ὁ πατέρας σου κ' ἐγὼ εἶνε δύο ὄραι πού σηκωθήκαμε· οἱ ἀδελφοὶ σου καὶ αἱ ἀδελφαὶ σου πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Θέμος ἐνθυμήθη ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ὁ νεώτερος ὄλων ἀπεκοιμάτο πρὸ τῶν ἄλλων· ἠγαρίστηθη δὲ πολὺ ἰδὼν ὅτι ἐν τῇ ἀναποδογυρισμῷ ἐκείνῃ τῶν πραγμάτων ἠδύνατο νὰ μένῃ εἰς τὴν κλίνην δύο ὄρας περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν ἦτο ἀσχημὴ δουλειὰ τὸ ὅτι ἡ γῆ ἐστρέφετο ἀνάποδα.

Ἦτο ὀδυρὸν ὄρα. Ὅτε ἐτελείωσαν τὴν ἀνάγνωσιν ἐσήμανεν ἡ ἐδδύμη. Ἦτο ἡ στιγμή τοῦ δείκνου. Εἰς οὐδένα πλὴν τοῦ Θέμου ἐφάνετο παράδοξον ὅτι πρῶτον ἤρχισαν νὰ τρώγουν γλυκύματα καὶ ὀπωρικά καὶ ἔπειτα τὰ φαγητά. Ἐπειδὴ ὁ Θέμος ἔτρωγε μετ' ὄλην

τὴν ὄρεξιν του τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ γλυκύματα, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ἂν τῶ ἔμεινε διάθεσις διὰ ψωμί καὶ κρέας ἐσκέφθη ἐκ νέου ὅτι τὸ νέον σύστημα τῶν πραγμάτων εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ παλαιόν. Ἐπειτα ἐπήγε καὶ ἐπαῖξε λάου-τένις μετὰ τὸν Σάββα ἂν καὶ ἦτο κάπως σκοτεινὰ.

Κατ' ἀρχὰς περιήλθεν εἰς ἀμηχανίαν ἐκ τοῦ νέου τρόπου τῆς ἀριθμώσεως· διότι καὶ ἐκεῖ ἠρθῆμον ἀνάποδα καὶ τὸ παιγνίδιον ἐκέρδιεν ὁ ἀνεπιτηδεύτερος.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λαοῦ ν-τ-ε-ν-ι-ς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ μελετήσῃ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα εἶχεν εἶπη τὴν προτεραίαν, ἔπειτα ἦλθεν ἡ ὄρα τοῦ γεύματος· ἔπειτα τοῦ σχολείου.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο δευτέρα· ὅτε λοιπὸν ὁ Θέμος ἀρυπνίσθη τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον, εὗρε τὰ κυριακάτικα του ἐνδύματα ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν. Μετὰ ἡσυχον ἐσπερίδα καὶ εὐχαρίστον ἀπογευματινὴν μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν γονέων του.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των ἀλλὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν διήρχοντο τὸ κατωφλίον τῆς θύρας ἤκουσαν τὸ κωδωνοστάσιον νὰ προσκαλῇ εἰς τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον παρευρεθῆ.

Τὸ ἀκόλουθον ἀπόγευμα ὁ Θέμος ἐζήτη νὰ εὕρῃ ἓν βιβλίον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὅπου ἤκουσε τὸν πατέρα του νὰ συζητῇ μετὰ τοῦ θεοῦ του περὶ τοῦ γυνάστου.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνδιέφερε τὸν Θέμον, ὅστις ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ ἤκουε μετ' προσοχῇ.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἀρχίσω τὰς σπουδὰς μου, εἶπεν ὁ θεὸς του.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Θέμος. Πρῶτα θὰ πάρῃς τὸ δίπλωμά σου, καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ πᾶς εἰς τὸ γυμνάσιον, μετὰ ἄλλα τέσσαρα εἰς τὸ σχολαρχεῖον, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον.

Καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορά ἀπὸ τὸ παλαιὸν σύστημα, ἀπεκρίθη ὁ θεὸς. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅτε ἐπήγα εἰς τὸ γυμνάσιον ἐνόμισα ὅτι ἦμην τὸ πλέον σφοδρὸν ἐμμεῖνα τῶν περισσώτερον ἔνοιωθα ὅτι δὲν εἰξεύρω τίποτε. Τὰ ἴδια θάνα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Σάββας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐσφύριζε προσκαλῶν τὸν Θέμον.

Ὁ Θέμος κατέβη.

— Νά σου, πῶ, Σάββα, δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ἀνάποδα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ πάγω πίσω, δὲν θέλω νὰ γίνω μικρότερος· ὅπως πᾶν τὰ πράγματα σὲ λίγο θὰ φθάσωμε εἰς τὸ Ἄλφα· ἔτσι· — Χωρὶς ἄλλο· θὰ μᾶς δώσουν πτυαράκια διὰ νὰ παίζωμε μετὰ τὴν ἄμμο· θαρκοῦδίζωμε χάμου ἀντὶ νὰ περιπατοῦ-

μεν· θά φωνάζωμεν ἀντί νά ὀμιλοῦμεν. — Μά πιάνει φρίκη που μόνον το συλλογίζομαι! εἶπεν ὁ Θέμος.

— Ὁ Σάββας ὠδήγησε τὸν Θέμον εἰς τὸν πάππον του. Ἦτο γέρον κυρτωμένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν, μὲ κόμην κατάλευκον καὶ μορφήν ἐρρυτιδωμένην, ἐκάθητο δὲ εἰς κἀθισμὰ περικυκλωμένον ὑπὸ ὄλης τῆς οικογενείας.

— Ὁ Θεός νά σας εὐλογῇ, παιδιά μου, πολὺ μ' ἀρέσει ἡ μεταβολή που ἐγίνε τώρα καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ περάσωμε μὲ εὐχαρίστησιν τὴν ζωὴν, διότι ἔχομεν κερὸν ἐμπρός μας ἕως ὅτου νά ξαναγίνω νήπιον.

— Ἦ εὐτυχία! εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Σάββα, ὅτι δὲν θ' ἀπαθῆν' πρὶν γίνῃ νήπιον· δὲν θὰ νοιώθης τίποτε τότε καὶ θ' ἀφήσης τὸν κόσμον χωρὶς λύπη.

Ἐν τούτοις ὁ Θέμος ἐπέστρεψε συλλογιζόμενος εἰς τὴν κατακίαν των. Τῷ ἐνέπνεε φρίκην ἡ ἰδέα ὅτι ἐμελλε νά γίνεταί ὄλονεν νεώτερος, χωρὶς νά ἔχη πλέον τὴν ἐλπίδα νά γίνῃ ἀνὴρ καὶ νά κατορθώσῃ τὰ μεγάλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐλογάριαζε νά πράξῃ.

— Δὲν ἔχω διόλου ὄρεξι νὰ ξαναγίνω μωρὸ, καὶ νά ἐμβῶ εἰς τὰ σπάργανα, καὶ νά πῖν γάλα καὶ νά παίζω μὲ ἀθύρματα.

Τόσον δὲ τῷ ἐκαρφώθη αὐτὴ ἡ ἰδέα ὥστε ἐσκέφθη ὅτι ἂν εἶχε τὸν μοχλὸν τοῦ Ἀρχιμήδους θὰ τὸν ἐμεταχειρίζετο νά ἐκσπενδονῆσθαι μακρὰν, μακρὰν ὅλας τὰς κεφαλὰς τῆς Ἀκαδημίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐγενήθη αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκριβῶς ὁ κώδων τοῦ σχολείου ἐκτόπησε, ὁ δὲ Θεῖμος εἶδε τὸν καθηγητὴν μὲ τὰ μεγάλα ὀμματούδαια ἐπὶ τῆς ρινός του, ἑτοιμον νά μετῆρῃ εἰς τὴν πλατεῖαν διὰ ν' ἀποτείνῃ ἄλλην ἀγρόδουσαν εἰς τὸ πλῆθος.

— Καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦτου ἐδῶ, εἶπεν ὁ Θεῖμος.

Ἐνῷ δὲ ἐζήτει μέσον κατάλληλον νά πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, φωνὴ βροντώδης ἐφθασε μέχρι τῶν ὠτων του.

— Τηγανίτες ζεστές, τηγανίτες ζεστές!

— Θεῖμο! Θεῖμο! ἀνέκραξε μίᾳ ἄλλῃ φωνῇ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ του· Θεῖμο, Θεῖμο! ἐκτόπησε ἡ ὄρα τοῦ δεῖπνον· κατέβη γρήγορα εἰς τὴν τρώγαν ὅλας τὰς τηγανίτας!

Ὁ Θεῖμος ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνέπληθους, ἔτραξεν εἰς τὸ ὠρολόγιον, παρετήρησεν ἐπὶ τινα λεπτά νά βαδίζῃ τὸν ὠροδείκτην καὶ λεπτοδείκτην καὶ εἶδεν ὅτι ἐστρέφετο ὅπως καὶ ἄλλοτε. Ἐπειτα ἔκαμα καὶ ἄλλο πῆδημα, ἐφθασε εἰς τὴν τραπέζαν, καὶ τρώγων τὰς ἀγαπητὰς του τηγανίτας ἐλησμονήσῃ τὸ παράδοξον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνησούχῃε τόσον πολὺ.

ΚΙΝΑ ἢ ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΟΣ ΦΛΟΙΟΣ

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε προσδληθῆ πρὸς ἀπὸ διαλείποντα πυρετόν, ἔλα δὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν αἱ διασημότεροι ἰατροὶ πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Τότε ἀγγλὸς τις ὀνομαζόμενος Τάλδοτ, πρὸ ὀλίγου ἔλθων εἰς Βερσαλλίας, κατέστησε γνωστὸν εἰς τοὺς αὐλικούς ὅτι εἰμπορεῖ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νά θεραπεύσῃ τὴν νόσον τοῦ βασιλέως δι' ἰατρικὸν τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτός.

Οἱ ἰατροὶ τοῦ βασιλέως προσκληθέντες νά ἐξετάσουν τὸ νέον φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινεν ὁ ἀγνωστὸς ἐκεῖνος ξένος, εἶπον ὅτι ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυνατὸν ἰσπανικὸν οἶνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔριψε φυτὸν, ἀγνωστον ἕως τότε, ἀνυποφύρου πικρότητος. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νά πῆρῃ τὸ ἰατρικόν, πρὸς μεγάλην δὲ ἐκπλήξιν ὄλων μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰατρεύθη.

Εἰς ἀνταμοιβὴν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀγγλον τὸν τίτλον τοῦ εὐγενούς καὶ τὴν παρεχώρησε τὸ μονοπώλιον τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χρήσεως τοῦ θαυμασίου ἐκείνου ἰατρικοῦ.

Μετὰ τινα ἔτη θέλων ὁ Λουδοβίκος νά καταστήσῃ καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους του γνωστὸν καὶ εὐαπόκτιτον τὸ εὐεργετικὸν φάρμακον, ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Τάλδοτ τὸ μουσικὸν τοῦ ἰατρικοῦ· τότε δὲ ἐγνώσθη ὅτι ὁ εὐφυὴς ἐκεῖνος ἀγγλὸς εἰς δυνατὸν οἶνον ἀνεμίγνυε κόνιν ἧτις πρὸ πολλοῦ ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα κόνας τῆς κομῆσης, τὴν ὁποῖαν ὄμως δὲν μετεχειρίζοντο οἱ ἰατροὶ τῆς Γαλλίας.

Ἡ κόνις αὕτη ἦτο φλοιὸς λεπτοτριμμένος δένδρου τινὸς τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικής, τὸ ὁποῖον αἱ ἐγγύραιοι ὠνόμαζον κινά—κινά, ἢ κιν—κινά. Ἡ ἀντιβιοσισμὰ τοῦ Περου προσηλθεῖσα ἀπὸ διαλείποντας πυρετοῦς καὶ ἰατρευθεῖσα ἀπὸ τὸν φλοιὸν ἐκεῖνον τὸν κατέστησε γνωστὸν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τοῦτου δὲ ἕνεκα ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν κόνας τῆς κομῆσης.

Τὸ νέον ἰατρικόν, τοῦ ὁποῖου τὴν διάδοσιν καὶ πρὸς τασίαν ἀνέλαβεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἔγινε τάχιστα πᾶσι γνωστὸν εἰς τὴν Γαλλίαν· ἡ δὲ διάδοσις αὐτοῦ ἐγένετο καθ' ἡμέραν μεγαλειτέρα.

Ἡ κινά εἶνε δένδρον τῆς οικογενείας τῶν ἐρυθροδανιδῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπάγεται καὶ ὁ καφὲς καὶ τὸ ἐρυθρόδανον (ριζάρι). Ἡ θαυμαστὴ ἰδιότης τῆς κίνας περιέχεται εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου, ὅστις παράγει τὸ πολυτιμώτατον ἔλαιον τῶν φαρμάκων, ἐξ ὧν ἡ θεῖα Πρόνοια ἐδώρησεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δένδρον τῆς κίνας φύεται εἰς τὰς

κοιλιάδας τῶν Ἀνδεων, τοῦ Περου καὶ τῆς Βολιβίας. Ἡ δὲ συγκομιδὴ τοῦ φλοιοῦ γίνεται ὡς ἑξῆς.

Ἄμα ἐντὸς δάσους ἀνευρεθῶσι δένδρα τῆς κίνας οἱ ὕλοτόμοι ἐκλέγουσι τὸ μέρος ὅπου θὰ κατοικήσωσι καὶ ἐπὶ κατασκευάζουσι καλύβας καὶ παραπήματα διὰ τὴν προφύλαξιν αὐτῶν καὶ τοῦ συλλεγθησομένου φλοιοῦ. Ἐπειτα χαράττουσιν εἰς τὸ δάσος ἓνα ἢ περισσότερους δρομίσκους διὰ τὴν διευκόλυσιν τῆς συγκομιδῆς καὶ τὴν μεταφορὰν τοῦ φλοιοῦ. Καὶ ἂν μὲν τὸ δάσος κείται πλησίον παλυανθρώπου πόλεως καὶ ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ὁδοὶ ἐν καλῇ καταστάσει τότε ἡ μετακίνησις γίνεται ἡμίμων· συνήθως ὄμως ἡ ράχις τοῦ Ἰνδοῦ ἀντικαθιστᾷ τὴν τῶν ζῶων.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ τῆς ἐκκοπῆς τοῦ φλοιοῦ, οἱ ἐργάται φέροντες πέλεκυν εἰς τοὺς ὄρους, μακρὰν μάχαιραν εἰς τὴν μέσην καὶ ὅσα τρῶφιμα χρειάζονται διὰ μίαν ἑβδομάδα πηγαινῶν καὶ ἀρχίζουσι τὸ ἔργον των· περίε τῆς ρίζης τοῦ δένδρου ἀνοίγουσι λάκκον βάθος 40—60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου διὰ νά μὴ χαθῇ κινὴν μέρος τοῦ φλοιοῦ· ἔπειτα κρημνίζουσι διὰ τοῦ πελέκους χαμαὶ τὸ δένδρον, ὡς πράττουσι συνήθως καὶ διὰ τὰ λοιπὰ εἶδη τῶν δένδρων οἱ ὕλοτόμοι τῶν δασῶν.

Ἀφ' οὗ πῆσθαι τὸ δένδρον κλαδεύουσι τοὺς κλάδους καὶ τοὺς ἀποφλοιίζουσι. Μὲ μικρὸν ῥόπαλον ἢ ξύλινον σφυρίον ἢ μὲ τὴν ράχιν τοῦ πελέκους ἐκβάλλουσι τὰ ἐξωτερικὸν καὶ ξηρὸν μέρος τοῦ φλοιοῦ τοῦ κορμοῦ κτυπῶντες αὐτὸν ἐπὶ οὐ ἀπομείνῃ ὁ χλωρὸς φλοιός. Ἐπειτα μὲ μαχαίρας κἀμνουσι διαφόρους ὀριζοντίας καὶ καθέτους ἔντομας καὶ ἀποσκάβουσι τὰ τεμάχια τοῦ φλοιοῦ. Τῶν λεπτῶν κλάδων, οἵτινες δὲν ἔχουσι ξηρὰν ἐπιδερμίδα ὁ φλοιὸς ἀποσπάται ὡς ἔχει.

Ὁ φλοιὸς μεταφερόμενος εἰς πᾶραπήματα τῶν φλοιοτόμων στυβάζεται κατὰ στρώματα, ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ ξηραίνεται. Ἀφ' οὗ δὲ ξηρανθῇ περικαλύπτεται δι' ἐγγυρίου μαλίνου σπέρου ὕδατος καὶ ἀποστέλλεται εἰς τὰ πλησίον ἐμπορεῖα. Ἐπὶ τὰ φορτία ἐνδύονται εἰς μέγα δέμα· εἰς τὸ πρῶτον κάλυμμα προστίθεται δεύτερον ἐκ βοείου δέρματος προσφάτου ἢ βρεγμένου, τὸ ὁποῖον ράπτουσι διὰ ραίματος ὁμοίως δερματίνου. Ἡ ραφή καὶ τὸ δέμα ἀποξηραίνονται συσφιγγόμενα καὶ σκληρύνονται ὡς λίθος· οὕτω δὲ ἀποστέλλονται εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ κινά διαιρεῖται εἰς διάφορα εἶδη ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ φλοιοῦ ἢ καὶ τῶν χρωματισμένων φλεβῶν του· κυρίως ὄμως τρία εἶδη διακρίνομεν· ξανθὴν, φαιὰν καὶ ἐρυθράν.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἀντιπυρετικὴ ἐπιέργεια τῆς κίνας. Χρήσις αὐτῆς γίνεται

τώρα καὶ διὰ τοῦ οἴνου, τὸ δὲ παρασκευασμὰ τοῦτο λέγεται κινίτης οἶνος, ἢ κρασὶ τῆς κίνας, καὶ εἶνε κατ' ἐξοχὴν τονικόν. Ἰδοὺ καὶ εὐκόλος συνταγὴ πρὸς παρασκευὴν τοιοῦτου οἴνου. Λάβετε 64 γραμμ. κινὴν φαιὰν λειοτριμμένην, ἐπιχύσατε 128 γραμμ. ἀνοπνεύματος τὸ ὁποῖον νά μὴ περιέχῃ κερὸν, ἔπειτα προσθέσατε ἐν γιλιόγραμμον (δηλαδὴ κατὶ περισσότερο τῆς λίτρας) δυνατοῦ οἴνου· μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας περάσατε ἀπὸ κανὶ τὸ μίγμα καὶ ἀρχίσατε τὴν χρῆσιν του. Ὅσοι θέλουσι ἀπολύστεραν συνταγὴν ἄς κάμωσι τοὺς ὑπολογισμούς των ὡς ἑξῆς· ἄς λάβουσι δύο μέρη κίνας, τέσσαρα οἰνοπνεύματος καὶ τριάντα δύο οἴνου. ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ

Η ΒΑΒΗΜΟΣΤΗ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

Εἰς τινα πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἄ πτωχοὶ εἶχον πλεονασμὸν ὠμίλησεν ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ ἀμῶντος περὶ ἐλεημοσύνης, καὶ παρεκίνησε τοὺς Χριστιανούς νά φανῶσι φιλόφρονες καὶ νά βοηθήσωσι τοὺς ὀνητοχέας, οἵτινες βασανίζονται ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους.

Μετὰ τὴν διδασχὴν ὁ ἱερεὺς περιέφερε τὸν δίσκον τῆς ἐκκλησίας εἰς τὸν ὁποῖον ἕσπασεν ἑρριπτε κατὰ τὴν πραίτησιν του. Μία νέα τυφλὴ καὶ πτωχικὴ ἐνδεδυμένη ἔριπεν εἰς τὸν δίσκον ποσὸν ἀνώτερον παντὸς ἄλλου.

— Ὅχι, κόρη μου, πῆ εἶπεν ὁ ἱερεὺς, εἶσαι πτωχὴ καὶ ἀόμματος· ἡ προσφορά σου εἶνε μεγάλη· μόνον τὸ ἡμισυ αὐτῆς θὰ δεχθῶ.

Ἄλλ' ἡ πτωχὴ κόρη ἀπήτησε·

— Ναι, εἶμαι ἀόμματος, ἀλλὰ πτωχὴ δὲν εἶμαι τῶρα· ἔμαθα νά πλέκω καλάθια καὶ διὰ τῆς ἐργασίας μου ζῶ.

Ἐργάζομαι εἰς τὰ σκοτεινά· οὐδὲ τὴν νύκτα ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ φωτός· καὶ ἡ προσφορά μου αὕτη εἶνε ἡ οικονομία μου ἀπὸ τὸν λύχνον. Παρακαλῶ τὴν ἀγαθὴν σου νά τὴν δεχθῆς. Ἡξέβρω τί θὰ εἶπῃ πείνα. Πρὶν μάθω νά πλέκω καλάθια, καὶ κερδίξω μὲ τὸν κόπον μου τὸ ψῶμί μου ἐγύριζα εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐδιακόνενα. Ἐνθυμοῦμαι τοὺς περιφρονητικούς, τοὺς πικροὺς λόγους τῶν διαβατῶν, καὶ τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἔτρεχα ἡμίγυμος καὶ ἀνυπόδητος ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, καὶ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος ὅπου ἐπλάγιαζα χωρὶς νά φάγω. Ἡ καρδία μου κλαίει ὀσῶς ἀκούω νά γίνεταί λόγος διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἡ μεγαλειτέρα μου εὐχαρίστησις εἶνε ὅταν ἡμπορῶ νά δίδω εἰς αὐτοὺς μικρὰν βοήθειαν.

Οἱ λόγοι τῆς ἀομμάτου κόρης, συνείνησαν τὰς καρδίας ἐλων, αἱ συνεισφοράι ἐπολλαπλασιάσθησαν, οἱ πτωχοὶ τῆς πόλεως ἐπροστατεύθησαν, ἔλαβον

ἐνδύματα, τροφὰς, καὶ χρήματα καὶ ἠύλγουν τοὺς εὐεργέτας των καὶ πρὸ πάντων τὴν τυφλὴν νεάνδα.

Αἱ ἐφημερίδες ἐξῆμνησαν τὴν πρᾶξιν τῆς πτωχῆς καλαθοποιοῦ. Πολλοὶ συνῆρσαν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς, διὰ νά τὴν γνωρίσωσι προσωπικῶς καὶ ἀγοράσωσιν ἐν καλήθρῳ ἐκ τῆς χειρὸς τῆς.

Ἡ τυφλὴ κόρη, ἂν καὶ ἔπραττε τὸ καλὸν ἀπὸ φιλανθρωπίας, χωρὶς νά περιμένη ἀνταμοιβὴν τινα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀνημέφθη πλουσιοπαρόχως τιμωμένη καὶ ἀγαπώμενη ὑπὸ πάντων, ἔζησεν ἐν ἀνέσει, καὶ ἐξηκολούθησε διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῆς νά παρηγορῇ τοὺς πτωχοὺς, νά τέρπῃ τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ νά εὐαρεστῇ τὸν Πλάστην.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΙΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰουνίου, Ἰουλίου, Αὐγούστου, καὶ Σεπτεμβρίου. ε. ε.

Ἔσοι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νά συμμετάσχουσι τοῦ σήμερον ἀρχομένου νέου τούτου διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των· ἦτοι εἰς τὴν μικρὰν τὰ ξίιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τὰ ξίιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως, τοῦτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι ἑνδεκά ἐτῶν συμπληρωμένων.

Ἡ μεσαία τὰ ξίιν περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν δώδεκα ἕως δεκάπεντε ἐτῶν συμπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τὰ ξίιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ δεκαῆς ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν Διαπλάσιν τὴν διαβάουσι ἀπλήστως καὶ αἱ μάμμαι ἀκόμη καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιάρειν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως θὰ διαγωνίζεταί μετὰ τῶν συνομηλικῶν του.

Ἐχει δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρία τὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἄς δημοσιεύομεν ὑπάρχουσιν ἐπιτήδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικὰ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλειτέρας τάξεις τῶν ἀναγνώστων μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἕκαστου φυλλαδίου πρέπει νά στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νά φθάνωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας γίνονται δεκταὶ

καὶ ἦτις σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν φθάνουσαι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νά γράψωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τὶ π ο τ ε ἄ λ λ ο ν ἄ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲ ν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νά γράφωνται ἡ μίᾳ ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νά φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νά γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς ἢ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφεύκτως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἀνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νά γνωρίζωμεν με ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων συναγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτὰς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἦτοι ἀνά εἰς εἴς ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσότερας ὀρθὰς (*) λύσεις μεταξὺ τῶν ἄλλων συνομηλικῶν του. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνά τρεῖς διάφοροι τόμοι τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων βιβλίων. Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνας των ἐν τῇ Διαπλάσει.

Δεῦτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἕξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἦτοι ἀνά δύο ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνά δύο βιβλία ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων.

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἑνὴ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἦτοι τρεῖς ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῆ ἀνά ἓν βιβλίον.

Ἐπείν οὖν θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἄς εἶρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Ἐν φήμου μὰ νείας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἄς εἶρον οἱ τυχοῦντες ἐπίπνου ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἀπλῶς τὰ ὄνόματα μὲ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἄς εἶρεν ἕκαστος.

(*) Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῇ Διαπλάσει ἀπὸ τῆς ἐπικεφαλίδος τῶν ἀσκήσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αι λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου ε.δ.)

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεταὶ ἀπὸ σήμερον καὶ λήγει τέλος Σεπτεμβρίου. Τὸς ἄρας ἴδε ἐν σελ. 127.

*

293. Λεξιγράφος.

Ἐπάνω σὲ μιὰ πρόβειον τὸ γόνυ σου ἂν βάλῃς Κρόντος ὄμμα γίνουμι, ποσὸς μὴν ἀμφιβάλλῃς. Ἐστέλη ἐκ τῶν Ἐπιγράμματα Ἀνδρέου.

294. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόβειον, γράμματα τῶλλα τρία Σόζυος ἤμην ἀνάκτος τινος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐστέλη ἐκ τῶν Χρυσόθετου τῆς Σύρου.

295. Στοιχειόγραφος.

Εὐ νὰ γράψῃς, οὐ νὰ σῶσῃς καὶ ἀμέσως θ' ἀπορήσῃς. Τὰς Ἀθήνας μας θ' ἀρήσω καὶ ἐπὶ δένδρα θὰ κηθήσω. Ἐστέλη ἐκ τῶν Λυκούργου.

296. Στοιχειόγραφος.

Τὸ βίον μου στυπιοτάμως ἀφάνκτος ἄτο εὐρή. Μ' ἐν γράμμα ὀλιγώτερον, ἵς τὰ ὄρη ἂν τα εὐεργῆ. Ἐστέλη ἐκ τῶν Κ. Δαδοπούλου.

297. Ἀίνεγμα.

Ὅσον χονδρὸν κ' ἂν με ἰδῆς Πάντα ψιλὸν θὰ με εἰπῆς. Ἐστέλη ἐκ τῶν Κερδερῆνας.

298. Αἶνεγμα δημῶδες.

Γύρω-γύρω θάλασσα καὶ ἐπὶ μέση φῶς. Ἐστέλη ἐκ τῶν Τηλέλης Κυριακίτσου.

299. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἡ πάνσοφος καὶ ἡ ὠραία Ἴρα, προσετι δε καὶ ἡ Κλωθὴ τούτῃσι μιὰ μοῖρα, ὁ ποιητὴς ὁ Ὀμηρὸς κ' ὁ μέγας Σοφοκλῆς πρόσφερον τὰ συστατικά μετὰ χαρᾶς πολλῆς δι' ὧν εὐκόλως φέρεται καὶ τάχιστα εἰς φῶς ἐκ τῶν γνωστῶν μας τῶν ἐπιτὰ ἀρχαίων εἰς σφῶς. Ἐστέλη ἐκ τῶν Κωνσταντῶν Ἀριστερόπουλος.

300. Σκαυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματισὸν σκαυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο νήσων τοῦ Αἰγαίου: ΕΗΚΝΟΡΣΣΣΣΦ. Ἐστέλη ἐκ τῶν Ν. Ἀρ. Κουτρουγιάνου.

301. Ζήτα.

Νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οἱ μὲν σχηματίζοντας τὸ Ζ σταυροὶ οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὴν καρυφὴν νὰ ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα ὄρου τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν βᾶσιν τὸ ὄνομα τοῦ αἰτίου τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὸν κορμὸν, ἐκ τῶν κᾶψα πρὸς τὰ ἄνω, πόλις νήσου τῆς Τουρκίας· οἱ δὲ ἀστερίσκοι οὕτως ὥστε αἱ λέξεις ἀναγινωσκόμεναι ὀριζοντίως νὰ σημαίνωσι α') νῆσον τῆς Ἑλλάδος· β') δευτὴν νῆσον τῆς Ἑλλάδος. Ἐστέλη ἐκ τῶν Ἀνδρέου Στρατιώτου.

302. Κλιμακωτὸν.

Νάντικατασταθῶσι οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ἀναγινώσκειται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν κομικὸς ποιητὴς· εἰς τὴν κάτωτῃν βαθμίδα ὄρος τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν δευτέραν ἐπίσημος Συρακούσιος, εἰς τὴν τρίτην Θεὸς τῆς μυθολογίας, καὶ εἰς τὴν ἀνωτᾶ τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας. Ἐστέλη ἐκ τῆς Κέρης τῆς Ἀδαράνης Ἰδης.

303-308. Κικρυμμένα δυνάματα γυναικῶν.

1-3. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακολογῇ εἶνε ἀνθρώπος πρόστιχος καὶ μέτριος τὸν νοῦν, ἀναγκάζει δ' αὐτὸν νὰ κακολογῇ ἢ ἄφου τοῦ ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνικανότητά του προσπαθεῖ ν' ἐκπληρῶσῃ τὰς ἐλλειπούσας αὐτῷ ἀρετὰς ἀμφισβητῶν τὰς τῶν ἄλλων. Ἐστέλη ἐκ τῶν Πολυτίμου Ν. Τριτακίη.

308-310. Μαγικὸν γράμμα.

Τῆ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἕκαστης τῶν ἐπομένων λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντως τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τίσις λέξεις: Ἰλιος, ἀψύη, κόρυς, ὄρνυμα, πῦρος. Ἐστέλη ἐκ τῶν Ἀποστόλου Τηλέμαντου.

311-314. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίζονται τὰ ὀνόματα τριῶν πτηνῶν. 1, Ἄνιλεπε. 2, Σόγεπλαρ. 3, Πόκλαξος. 4, Ξερτό. Ἐστέλη ἐκ τῶν Βλαδερῆνας τοῦ Μαυρομάρου.

313. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ δὲ εἶρα ἄλλ' ἀντιτρόφος ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα διασημοῦ ἱστοριογράφου. 1, Ὄρος τῆς Εὐρώπης. 2, Μέρος τοῦ πλοίου. 3, Περὶφημος μουσικὸς κατὰ τὴν μυθολογίαν. 4, Ἄτοχος ἱερὸς τῶν Τρωῶν. 5, Περὶφημος βοτανικὸς. 6, Σχολεῖον μουσικῆς. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἐστέλη ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου.

316. Ἐλλειποσύμφωνον.

Εἰ-ου-εἰου-εἰου-α-α-α-α-α-α-α-α-α-α, Α-ο-ο-ε-ε-α-α-η-η-α-η-η-η-α. Ἐστέλη ἐκ τῶν Μή μου Ἀποστο.

317. Γρίφος.

Εἶπα εἶπα εἶπα Εἶς τίνει ἐρᾷ ΠΑΝ Εἶς τίνει ἐρᾷ. Ἐστέλη ἐκ τῶν Ἰωάννου Δ. Δούμα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκησῶν τῆς 30 Ἀπριλίου ε.δ.

198- Πυράγρα (πῦρ, ἄγρα).—199. Θῆρα, Πῆρα. 191. Ὁ ποταμὸς.—192. Θά το σβῆξ εἰς 15 ὄρας.—193 Ὁ σὺ μοιστὲ ἕτερω μὴ ποιήσαις (Ἀναγινώσκωμεν ὀριζοντίως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ πρῶτον τὰ γράμματα τῆς πρώτης, εἰς τὴν καὶ πέμπτης στήλης καὶ ἔπειτα τῆς δευτέρας τεταρτῆς καὶ ἑκτῆς).—194-198. 1. Περὶσιος. 2, Μασσαλία. 3, Θῆβαι.—197-198. Α', Κύρος, κῆρος, πόρος, φόρος, φόβος, Φίλος. Β', Βῆλος, Μῆλος, Δῆλος, δόλος, πόλις, πόρος, Πύρος.—199-202. Τῆ προσηκῆ τῶν γραμμάτων κ καὶ ρ, σχηματίζονται: αἱ λέξεις κῆρος, Κύρος, Κροῖσος, Κύρνος.—203. Κρησίων φθόνος οἰκτιρῶν (Κακοζημία, ρυπαρία, εὐκρινής, ἴδιος, σαθρὸς, σάλος, ὄρωμος, νίκη, φεύγω, ἄρρος, οἰκισκός, νόθμων, οἰκονόμος, σῶφρων, ὀμιλῶ, ἱκανός, κακός, τέλος, ἰσθρῆ, ρόμη, μέλας, ὀστών, ὑγρασία).—204. ΚΟΔΡΟΣ (Κηριστός, Οὐράτης, Δάλης, Ροδανί, Ὀδαρός, Σκόλης).—205. ΑΕΘΝ (1, πῦλις, 2, Κικέρων. 3. ΚΩς. 4, οἶνος). 206. Μοῖ τὸν θεὸν ἢ πατέρα.—207. Οὐδέποτε συνη τοικοῦσιν ἢ πλῆξις καὶ ἡ ἐργασία

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΠΕΣΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκαστος τόμος ἐκτός τοῦ μυθιστορηματῶς του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100-130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλιος εὐκαρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γοναῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπαλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταληκτικῆς εὐθυμῆς, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπαλάσεως, ἐκτός τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὧν δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ εἴ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, εἴ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπαλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε δεῖ ἐντός ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς οἱ ὀλίγοι φυλαττέμενοι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμὴν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμψωσιν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, ἢ ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διὲν 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑσωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χροσὸν τὸ ἀντίτυπον (φράγκον χροσὸν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δι' προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπαλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χροσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς αὐστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλόστοντες κατακίαν συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκλίως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διαπῆγην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.

Παρέποντα περὶ μὴ λήψεως ἄλλων γινόμενα μετὰ παρῆλθαι δεκαπενθήμερον τὸ πῶλ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.